

Ecsettel barangol a nagyvilágban

Horváth Terézia kispesti művész álmait festi és sokat tesz az ifjú tehetségekért

II. oldal



Horváth Teca utazásai ecsettel

Hűséges a huszonöt éves a THÉBA Művészeti Akadémia Stúdió - Andor Alapítványához

Munka mellett csak abban az esetben lehet művészként alkotni, ha az ember egész lényében alkotó típusú, és a munkája is kreatív – vallja magáról Horváth Terézia kispesti festőművész. Napi munkájában is jelen van a művészet szeretete, hiszen a THÉBA Stúdió-Andor Alapítvány munkatársa. A festészet kikapcsolódást, pihenést jelent számára, és egy olyan kifejezőmódot, amely szavakkal megfogalmazhatatlan.

A közelmúltban nyílt meg első tematikus kiállítása a szomszédos Pestszentlőrincen, de Kispesten a véletlen, egy elintézendő ügy hozta, s a „meglátni és megszeretni” arra ösztönözték, hogy itt telepedjen le.

– Mielőtt még itt kerestem volna lakást, a városházán volt dolgom Kispesten. Ahogy mentem az önkormányzathoz az Árpád utcán, végig gyönyörködtem a parkokban, és azt gondoltam: Nahát, ilyen lakótelepen én is szívesen laknék. Egy éven belül aktuálissá vált egy költözés, ekkor tudatosodott bennem, ide kell költözni. És elindult a lakáskeresés. A költözés után számtalan kellemes meglepetésben volt részem. Mind a lakókörnyezet, mind a helyszín elégedettséggel töltött el, s a beköltözés pillanatában éreztem, hogy itt valami varázslatos dolog történik velem. Ehhez tudni kell rólam, hogy nem szeretem a nagyvárost, de azért kell Budapesten élnem, mert ez az ország abszolút fővároscentrikus. Itt lehet csak jó értelemben véve karriert csinálni, művészi képességeimet megmutatni. A mai napig is vidéki lánynak vallom magamat, és minden zsigerem kívánja a teret, a levegőt, de nem a belvárosi benzinkút.

– Érdekes, hogy rögtön a lakótelep tetszett meg és nem a Wekerle. Van ennek különösebb magyarázata?

– Amikor először jártam a Wekerlén, még Pilisszántón éltem, és akkor a nagy különbsége mellett is nyomasztónak találtam. Tudom, hogy ez így nem igaz, de egyformának tűnt minden, meg sötétnek találtam az egészet – a Pilishez mérten. A kispesti lakótelepi lakásba költözés után kezdtem erről a dologról másképpen gondolkodni, főleg azok után, hogy tavaly jelentős mértékben megemelkedett a távfűtésszámlám. De az is vonzott Wekerlén, hogy ott minden egyes lakáshoz tartozik egy kis kert, és magasabb a komfortfokozata is. Amikor jobban elmélyedtem a csere gondolatában, azzal kellett szembeesni, hogy azoknak a lakásoknak a hőszigetelése is sok kívánnivalót hagy maga után. Ekkor lettem erről az elképzelésemről, és maradtam itt ebben a panelházban, amelyet igen megszerettem. Nagyon közel van hozzám a Kossuth téri piac, ott mindent be tudok vásárolni, ami kettőnknek szükséges. Meglepett,



NÉVJEGY

Horváth Terézia

Született: 1957. március 6., Pápa
Végzettség: Felsőfokú marketing-reklám
Család: elvált, egy fiúgyermek

„Az iskolában az egyik órán a kék füzetborítóra téli tájat kellett rajzolnunk, krétával.”

hogy az emberek itt mennyire figyelmesek. Szerencsésnek mondhatom magamat abban is, hogy ebben a lakótömbben és lépcsőházban találtam meg az otthonunkat a fiammal, mert a szomszédok is rokonszenves emberek. Itt minden egy kisvárosi környezethez hasonló, minden karnyújtásnyira, elérhető távolságra van. Ebből, gondolom, levonható az a következtetés, hogy a közeljövőben nem áll szándékomban elköltözni innen.

– A munkája szorosan kapcsolódik a művészethez, hiszen a THÉBA Stúdió-Andor Alapítvány marketingmenedzser. Az alapítvány művészeti iskolát működtet, és ebben sok feladata van.

„Az alkotás egy csodálatos és merőben más jellegű szellemi igénybevételt jelent.”

– Egy összművészeti iskola a THÉBA Művészeti Akadémia, amely immár huszonöt éve működik, 1997 óta államilag elismert szakképző intézmény. Még egy ilyen nem található az országban. Sok híres művészünk végzett itt. Az iskolánkban előadói és képzőművészeti szak van. Képezünk, színészeket, pantomimművészeket, táncosokat, énekeseket, fotográfusokat, operatőröket, szakembereket a képzőművészet minden ágában és indítunk még új tanfolyamokat is. A végzősök államilag elismert bizonyítványt kapnak.

Élvezem a munkám minden percét, mert én is részese vagyok az értéktrem-

tésnek, művészelkennem is jó érzés, hogy tehetséges emberek sokaságával találkozom nap, mint nap, és segíthetek a pályakezdekedőkben. Rabszolgamunka, mert – mint tudjuk – a kötetlen munkaidőnél nincs rosszabb. Hazuítom gyakran kell számba vennem, milyen feladatot kellett volna még aznap elvégezni. De esodálatos is, mert azt az alkotómunkát végezhetem, amit szeretek, és nagyon közel áll a személyiségemhez. Az utóbbi két-három évben igencsak megnőtt az igény a képzéseink iránt, ennek következtében, sajnos, nem minden jelentkezőt tudunk felvenni, helyszűke miatt.

– Az élete szinte összenőtt a művészettel, ezen belül is a képzőművészettel. Sok száz képet rajzolt, festett már. Kisgyermekkorától fogva ehvlaszthatatlan eszköze volt a ceruza, a papír, a vászon és az ecset.

– Egy faluban nőtem fel, kötelező volt óvodába járom, amit nagyon nem szerettem. Rendszeresen meg is szoktam. Ez az állapot az iskolába járáskor sem sokat változott. A második osztályban azért már sikerült a tanítómnak valamicskét alakítaniuk a makrancos nebulón. Egy nap az egyik órán a kék füzetborítóra téli tájat kellett rajzolnunk, krétával. De nem a tanító néniem jött be az órára, hanem a férje, „a Mayer”, aki felső tagozatban tanított, és mindenki nagyon félt tőle. Kiadta a feladatot, és fel-alá járkált a pad sorok között. Egyszer csak meglátta a rajzomat ez a félelmetes ember, elvette tőlem, majd az egész osztály előtt megdicséret, mondván, tehetséges vagyok és nagyon jó a rajzom.

Nos, attól a perctől fogva a kedvenc tanáraink egyikéként tartottam számon a rettegett tanár urat, aki még az iskolába járást is megkedveltette velem.

A rajztudás abban is segített, hogy a tanulást összekapcsoltam a rajzzal: mindent úgy jegyeztem meg, hogy előzőleg lerajzoltam.

– A pillanatot dolgozza fel aprólékosan, visszatekintve az időben, melyben fényképszerűen jelenik meg a múlt.

– Az alkotás egy esodálatos és merőben más jellegű szellemi igénybevételt jelent, amelynek gyümölcsei a színek pompájában, változatosságában és harmóniájában jelennek meg a képeimen. Mai munkáimban egyre nagyobb jelentőséget tulajdonítok a pillanatnak, az eddigi életem során átél érzéseknek, és előszeretettel meríték ebből témát. Minden korábbi alkotásomnál a belső készítés és az emlékek felidézése vitte vászonra. A Mélyvilágok című tárlatom valójában invitáció, kinek-kinek – egy saját belső utazásra. Célt és utat, kapaszkodókat és korlátokat hordunk magunkban, emlékeinkben és reményeinkben mindannyian – ez az én ars poeticám ezen a kiállításon.

A rajzolás a mindennapjaim része, amint időm engedi, leülök és alkotok.

Koller M. Gábor